

Э

Ето сега вече го хванаха. Беше се измъквал откъде ли не. Какви ли не клопки беше преодолявал, какви ли не чудодейни обстоятелства му бяха помагали, но това е – този път вече нямаше накъде. Организацията, заедно с полицията, бяха обградили сградата на хотела му, че даже бяха довели и репортери, толкова са били сигурни, че няма накъде да мърда. Беше избрал малък отделностоящ хотел в стария център, така че да няма негативни влияния от съседни здания. Обаче ето тук беше грешката му. Постройката можеше да бъде обкръжена и да се превърне в идеална клопка. Нямаше подземни изходи, не можеш да скочиш на съседната сграда през покрива, там си, вътре си. Нямаше как да помисли, че точно в тази една нощ ще успеят да го локализират. И че толкова бързо ще се задействат, та да отцепят района. Пък и беше неочаквано, че пипалата на Организацията стигаха чак до Франция и че толкова безнаказано – и бързо - можеха да оперират в една чужда държава.

- Горски, предай се! - викаха по мегафоните.

Тишина. Горски надничаше предпазливо през пердето и видя непроницаемата обсада. Това е, явно тук свършва пътят на съпротивата. Усети това бодване в стомаха, както когато всичко изглежда поставено на една карта. Или пък вече е безвъзвратно загубено.

- Горски, излез, обсаден си!

Въпреки всичко Горски не загуби самообладание, а извади няколко документа от чантичката си, унищожи ги, после се облече и сложи в джобовете си важни малки неща. През това време мегафоните повториха още няколко пъти призивите си. Един по един прозорците в хотела светваха. Естествено - беше използвал чуждо име: никой не знаеше, че Горски, лицето на съпротивата, е в хотела. Горски виждаше, че има само още няколко минути свобода и после специалните части ще нахлуят в хотела, но реши да не си ги спестява, а да си ги изживее. Нямаше какво друго да направи. Три минути свобода, може би четири.

И тогава един човек, по пижама, излезе с вдигнати ръце от централния изход на хотела.

- Je suis Gorsky – каза.

Беше явно един от отседналите в хотела. Нещо вътре в Горски заподскача от кеф.

Малко по-късно обаче още един човек излезе с вдигнати ръце и каза същото.

- Je suis Gorsky.

Полицайте на знаеха какво да правят.

След него излезе и една жена, също с вдигнати ръце:

- I am Gorsky – каза тя.

След още няколко минути пред хотела вече имаше петнайсетина човека с вдигнати ръце и всички твърдяха, че са Горски. Тръпки полазиха по гърба му, докато гледаше иззад пердето. Още и още хора излизаха и твърдяха, че са той. Целият хотел, като че ли дори всички служители излязоха. Там беше и сервитьорът, който вчера му поднесе печеното филе от съомга, барманът, всички камериерки. Всичките бяха Горски. Горски усети очите му да се навлажняват.

„Франция, ето това е Франция“ - си каза той - „Организацията не може да спечели в държава като тази.“ Имаше един момент, в който полицията и специалните части не знаеха какво да правят и се засуетиха, чакайки заповеди. Решението дойде след няколко минути. Полицията не можеше да арестува всичките мирни граждани, първо отстраниха жените, после един по един отстраняваха мъжете и, когато нито един от отстранените не се окажа Горски – нахлуха в хотела.

Но Горски не беше там.

Преровиха всяко къоше, от мазето до тавана, всеки сантиметър. Но него го нямаше там.

- - -

- Какво направи? - го попита Серена, докато наливаше вино в тайната им квартира в северна Швеция и после понесе чашите към запалената камина, в която Горски слагаше нови дърва.

Той не отговори, но се обърна към нея. Тя го погледна и изпищя. Вместо него, беше видяла съвсем ясно лицето на Морски. Трябваше й доста време, докато успее да възстанови истинските му черти.

- Гениално. Можеш да хипнотизираш хората да виждат друга физиономия вместо твоята? Значи и ти си се предал тогава? - каза, а Горски я погледа, после кимна:

- Само на майтап. Но ти съвсем сериозно трябва да налееш вино пак. Виж, навсякъде разля.

100